

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ

Бр. Д-23/176

19-120 2018
ПРИШТИНА

			
РЕПУБЛИКА СРБИЈА АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА КОСОВО И МЕТОХИЈА УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ - ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ ПРИШТИНА - КОСОВСКА МИТРОВИЦА			
ПРИМЉЕНО	13. 11	2018	ГОДИНЕ
ОЈ	БРОЈ	ПРИЛОГ	ВРЕДНОСТ
08/5	228		

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ
НАЗИВ ФАКУЛТЕТА

ОБРАЗАЦ - 11

УПУТСТВО ЗА ПИСАЊЕ ИЗВЕШТАЈА О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ
-обавезна садржина-

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовao комисију: 02.10.2018. године, Наставно научно веће Правног факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици.</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <p>2.1. Доц. др Димитрије Теранић, доцент Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву, (2016), ужа научна област грађанско и грађанско процесно право, председник комисије;</p> <p>2.2. Проф. др Слободан Панов, редовни професор Правног факултета у Београду (2013), ужа научна област грађанскоправна, ментор, члан комисије;</p> <p>2.3. Доц. др Ђорђе Раковић, доцент Правног факултета Универзитета у Бањој Луци (2015), ужа научна област грађанско и грађанско процесно право, члан.</p>
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<p>1. Име, име једног родитеља, презиме: Бранко Александре Милетић</p> <p>2. Датум рођења, општина, Република: 01.12.1960. године, Косовска Митровица, Република Србија</p> <p>3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе 08.01.2001.године, Правни факултет Универзитета у Нишу, „Располагање наследним правом у наследничкој заједници.“</p> <p>4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука Правне науке, грађанскоправна ужа научна област.</p>
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
„СПОСОБНОСТ ЗА НАСЛЕЂИВАЊЕ У СРПСКОМ ПРАВУ“

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страна поглавља, слика, шема, графикана и сл.

Докторска дисертација кандидата мр Бранка А. Милетића, „СПОСОБНОСТ ЗА НАСЛЕЂИВАЊЕ У СРПСКОМ ПРАВУ“, технички је урађена у складу са одговарајућим правилницима Универзитета у Приштини и Правног факултета Универзитета у Приштини, садржи насловну страну на српском и енглеском језику, садржај, текст докторске дисертације, списак коришћене литературе, изјаву о ауторству, изјаву о истоветности штампане и електронске верзије докторске дисертације и изјаву о коришћењу.

Тематски део докторске дисертације обухвата са закључком 222 стране, са укупно 614 напомена библиографског и експлицитног карактера. Библиографију чини попис од 177 дела, од чега 137, са српско-хрватског језичког подручја и на страним језицима 40 дела. Поред тога, у раду је коришћено 27 наших и 22 страних законских и других нормативних извора, пресуда Европског суда за људска права и пресуде судова и других органа.

Текст дисертације систематизован је тако да, поред Увода и Закључних разматрања, обухвата пет делова и више глава. Увод није посебно системаизован, док су делови подељени на главе, од којих свака има свој описни назив, поглавља означена одговарајућим римским бројевима, као и уже целине различитих ниво, означене одговарајућим римским бројевима, као и уже целине различитих нивоа, означене одговарајућом комбинацијом римских бројева.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У „Уводу“ (стр 1- 7), кандидат указује на наслеђивање као правни институт, који настаје и производи дејство после смрти физичког лица а огледа се у ступању наследника у имовинскоправне односе умрлог лица које је постојало у време смрти тог лица. У старом Риму наслеђивање је сматрано продужењем оставиоачеве личности. Данас у нашој правној науци преовладава мишљење да наслеђивање има имовинскоправни карактер и најчешће се означава као као следовање у правне односе умрлог лица односно као прелаз имовине на друга лица, као ступање у нечија права услед смрти, односно као пренос заоставштине умрлог на његове наследнике. Почев од настанка државе, могућност наслеђивања претка био је правни институт, којим је држава обавезивала своје грађане на лојалност према истој држави. Она је била гарант да ће непокретну и покретну имовину оставиоца која се налази

на територији те државе, наследити његови законски, завештајни или уговорни наследници.

Кандидат наводи да свака држава, одређивањем ужег или ширег круга законских наследника, спроводи своју наследноправну политику, с тим што је последњи наследник држава по чијем се закону расправља заоставштина и спроводи оставински поступак. Ограничавањем броја наследних редова, држава као једини и искључиви наследник омогућава бржи прелазак из приватне својине у државну својину.

Кандидат посебно истиче да пре XII века нема поузданих писаних података како су били регулисани наследноправни односи у Србији. У правној теорији, а имајући у виду чињеницу да се у домаћој литератури не помињу писани извори, преовлађује мишљење да има елемената да се пренос заоставштине на друга лица са умрлог вршио по обичајним правилима. Ово се образлаже чињеницом да је реч о периоду који карактерише релативно низак ниво у развоју друштвено-економских односа, постојање својине племенско-породичног карактера и недовољна класна издиференцираност тадашњег српског друштва.

Даље, кандидат наводи да су почев од XII века па надаље, у Србији наследноправни односи били регулисани Законоправилем светог Саве (Светосавски номоканон или Законоправило) из 1219. године. У Душановом законуку (1349 и 1354) регулисано је наслеђивање баштине властелина, али не и наслеђивање баштине зависног становништва, што је пак значило да је наслеђивање зависног становништва зависило од воље властелина.

Кандидат истиче да у Српском грађанском законуку из 1844. године способност за наслеђивање је одређена неравноправним положајем мушких и женских наследника, где постоји приоритет мушке у односу на женску лозу у наслеђивању, неравноправним положајем брачних и ванбрачних сродника, као и начелном немогућношћу наслеђивања супружника у својину, већ само на плодоуживање одређеног дела.

У периоду пре доношења Савезног закона о наслеђивању из 1955. године, Законом о аграрној реформи и колонизацији прописано је ограничење располагања колониистичким земљиштем.

Способност за наслеђивање у позитивном српском праву према преовлађујућим мишљењима представља правним поретком признату могућност правном субјекту (физичком или правном лицу) да се у одређеној земљи појави у улози универзалног или сингуларног сукцесора.

Кандидат анализира разлике између неспособност и недостојности за наслеђивање. Физичка лица могу бити релативно способна за наслеђивање одређеног оставиоца и поред тога што имају општу правну способност наслеђивања. Способност за наслеђивање је правило, а релативна неспособност за наслеђивање изузетак од тог правила,

Кандидат се у уводу осврнуо на разлоге за ограничење способности за наслеђивање (недостојност, искључење, лишење) и закључује да у случајевима релативне неспособности за наслеђивање, која постоји према одређеном оставиоцу, не спречава наследника да може у исто време наследити неког другог оставиоца, у односу на којег нису ипунуене претпоставке за постојање релативне неспособности

У делу првом - (стр. 8-45) под називом: „*Историјско-правни осврт на регулисање способности за наслеђивање*“ кандидат разматра способност за наслеђивање кроз историју па тако у првој глави разматра „*Способност за наслеђивање у појединим робовласничким државама*“ и констатује да је у архаичним кодификацијама робовласничких држава, установа наслеђивања, регулисана са малим бројем одредаба које су класног карактера и искључиво казуистичке природе. Кандидат анализира Хамурабијев законик, Гортински законик, Билалов законик и Хетински законик који не садрже изричите одредбе о наслеђивању, док Закон XII таблица установи наслеђивања посвећује део V таблице са неколико прилога. Наследноправна решења дата у кодексима робовласничких држава углавном су посвећена законском наслеђивању а тек у римском праву истиче се у први план тестамент као основ позивања на наслеђе. Већина правних систем старог века као одлучну чињеницу за наслеђивање узимају крвно брачно сродство уз изузетак римског права, где до пред крај републике, већи значај има агнатско сродство. У египатском и гортинском праву сви потомци у начелу, изједначени су у наслеђивању, без обзира на пол. У Атинском праву и првим фазама развоја Римског права мушки децеденти имају приоритет у стицању наслеђа, јер се они сматрају сувласницима очеве имовине. У недостатку мушких наследника заоставштина може да припадне и женским потомцима и то по правилу само на уживање. Али, Јустинијан ту чини изузетак и дозвољава супрузи да наследи свог супруга као последњи наследник.

У глави другој (стр. 11-22) која носи назив „*Способност наслеђивања у неким државама у средњем веку*“ материја је подељена на два дела и кандидат разматра способност за наслеђивање у страном праву и домаћем праву. У оквиру страног права кандидат говори о Салиском законнику који садржи мањи број штурних правила о наслеђивању, док се Коран и Шира руска правда управо разликују бројношћу одредаба из домена наследног права. Компаративном анализом наследноправних прописа садржаних у кодексима патримонијалних држава, може се уочити правна неједнакост у наследноправном положају припадника владајуће класе и потчињене класе. Уочавају се и ограничења у располагању имовином за случај смрти кроз примену примогенитуре, мајоритета, сениората и јуниората. Код ранофеудалних држава разликује се законско и тестаментално наслеђивање. Византиско право не прави разлике у наслеђивању наследника мушког и женског пола. Шеријатско право дискриминише у величини наследног дела мушке и женске потомке и супружника. У фази развијеног феудализма, код законског наслеђивања крвно и брачно сродство и даље има одлучујући значај код наслеђивања покретних добара. Влада једнакост полова, а код стицања феуда начелно важи принцип примогенитуре. Обавеза најстаријег сина је да осталим наследницима обезбеди потребно издржавање. Супружници, по правилу не могу узајамно наслеђивати једно друго. Помиње се само право жене на уживање одређеног дела заоставштине. Кандидат закључује да се анализом наведених наследноправних прописа уочава правна неједнакост у наследноправном положају припадника владајуће и потчињене класе.

Наслеђивање у домаћем праву кандидат дели на период до XII века за који наводи да нема поузданих писаних извора како су били регулисани наследноправни односи у Србији. Сматра се да се пренос заоставштине са једног лица на друго лице вршио по обичајним правилима. Почев од XII века па надаље, наследноправни односи у Србији били су регулисани **Законоправилем светог Саве из 1219 године** и **Закоником Стефана Душана – Душановим закоником из 1349 и 1354 године**. У грани 33. Главе 55. Законоправила регулисани су разлози који за последицу имају одузимање права наслеђа наследницима. Овом граном обухваћени су разлози за искључење из наслеђа и разлози за недостојност за наслеђивање. Кандидат анализирајући наведени законски текст констатује да је регулисање обављено на исти начин како је то у доба Јустинијана то регулисало римско право. У овој

грани постоје две посебне целине . Прву, чије су разлози за лишење наслеђа деце оставиоца а другу представљају разлози за лишење наслеђа родитеља оставиоца. У даљем тексту кандидат наводи и анализира наведене одредбе Законоправила. У Душановом законнику наследно право је недовољно регулисано. Том важном облашћу права бави се само неколико параграфа. Имање властелина наслеђује после његове смрти његово потомство. Из Законика се не види да ли је наслеђивање непокретне имовине ограничено само на мушко потомство. Недостатак већег броја параграфа који би регулисали брачно и наследно право постаје јасније када се утврди да се у Скраћеној синтагми једну трећину одредби односи на регулисање брачног права, а да се велики број одредаба односи на наследно право, обухватајући и законско и тестаментално наслеђивање.

У глави трећој (стр. 24-26), Кандидат говори о „*Способности за наслеђивање у праву појединих европских земаља*“. Као репрезентативни пример европског европског законодавства кандидат узима: Француски грађански законик из 1804. године, Аустријски грађански законик из 1811. године, Руски свод законов из 1835. године, Немачки грађански законик из 1900 године и Швајцарски грађански законик из 1912. године. Енглеско право садржи посебна правила за наслеђивање непокретних и покретних ствари. Када се ради о законском наслеђивању, доминира чињеница крвног брачног сродства. На наслеђе се позива широк круг сродника по крви, а приоритет у позивању на наслеђе одређује систем њиховог груписања. У француском и руском праву то је систем претпостављене блискости сродства, а у аустријском, енглеском, немачком и швајцарском праву то је парантеларно-линарни систем. Дискриминација у наслеђивању женских потомака у односу на мушке потомке, постоји у руском праву – стицање мањег наследног дела а у енглеском праву - приоритет мушких потомака у наслеђивању непокретности. Неравноправни наследно-правни положај ванбрачних сродника у односу на брачне сроднике, постоји у готово свим наведеним грађанским кодексима. Специфичан положај супружника као наследника огледа се у томе да супружник негде има првенство права да наслеђује у својину (АГЗ, НГЗ, руско право итд) негде првенство права плодуживања заоставштине, а само изузетно и стицање оставиоцевих добара у својину (ШГЗ). Негде пак постоји умогућност избора већег дела заоставштине на уживање, а мањег дела у својину или кумулативно и једно и друго, а што зависи од сродника оставиоца са којим наслеђује (ШГЗ). Слобода располагања имовином ограничена је установом нужног дела. Од система до система разликује се ширина круга нужних наследника, величина и начин одређивања нужног дела и правна природа права на нужни део.

У четвртој глави (стр. 26-29) која носи назив „*Способност за наслеђивање у српском праву*“ кандидат говори о Српском грађанском законнику. Овај законик из 1844. године, писан је по узору на АГЗ из 1811. године, са извесним одступањем у одређеним правним областима. То се нарочито огледа у области наслеђивања, које је уређено под утицајем француског *Cod civila* из 1804. године и уз нормирање српског обичајног права. Наследно право у СГЗ-у регулисано је у чести другој, глави IX-XVI односно почев од параграфа 394 до 530. Кандидат истиче да се ради о законским нормама које регулишу тзв. материјално наследно право. Оставински поступак, односно поступак за расправљање заоставштине, регулисан је касније Законом о поступку у неспорним стварима. Законик познаје десет наследних колена. Основ наслеђивања било је само крвно сродство, док ванбрачно сродство није имало никаквог утицаја. Ванбрачна деца као незаконита деца нису била законски наследници свог оца и мајке, већ су могли да постану наследници само путем тестаменталног уговора о наслеђивању. У законнику је наглашен приоритет у позивању мушких у односу на женске потомке. Код наслеђивања преживелог супружника СГЗ-а стоји на становишту римског права да супружник долази на наслеђе после свих сродника мушке и женске лозе. Сам удовички ужитак супружника признат је на $\frac{1}{4}$ заоставштине. По СГЗ је општи узрок недостојности који се односи на сва лица било умишљајно убиство оставиоца. Нехатно убиство није узроковало примену ове грађанскоправне санкције већ искључиво

умишљајно убиство, које је уз то морало бити учињено противправно, а не у нужној одбрани или у стању нужде. Кандидат констатује да не постоји једнакост код наслеђивања мушких и женских сродника и супружника.

У глави петој (стр.29-45) кандидат говори о „Способности за наслеђивање у Југославији и Републици Србији“. Кандидат таксативно наводи прописе у којима је регулисано наслеђивање и способност за наслеђивање и коментаришу одредбе које се односе на наведено: Устав ФНРЈ од 31.01.1946. године, Закон о аграрној реформи и колонизацији од 1945 и 1946. године, Закон о аграрној реформи и унутрашњој колонизације Народне Републике Србије из 1946. године, Закон о заштити ауторског права из 1946. године, Уредба о обавезном осигурању путника на железници против несрећног случаја из 1974.године, Тезе за предпројект Закона о наслеђивању, Савезни закон о наслеђивању из 1955. године, Устав СФРЈ од 1963. године, Пречишћен текст Закона о наслеђивању, Уставни амандмани од 1974. године, Устав Југославије из 1974. године, Устав СР Србије од 1974. године, Закон о наслеђивању из 1974 године, Закон о наслеђивању из 1955. године, Уставна повеља државне заједнице Србије и Црне Горе, Устав Републике Србије из 2006. године. Кандидат хронолошки наводи прописе важне за наслеђивање у Србији, анализира их и извлачи одређене закључке

У другом делу под називом „Уставна гаранција права наслеђивања“ (46--58) материја је подељена на две главе . У првој глави кандидат даје **Општа разматрања** и наводи да се у правној теорији истиче да уставом гарантована права постају субјективна јавна права, а када се ради о гарантовању приватне својине и права наслеђа да се ради о имовинским субјективним јавним правима. И право својине и гарантовање права наслеђа зависни су од положаја човека у друштву. Посебно су значајна основна начела устава једне земље, као и све одредбе о друштвено економском уређењу. Предмет гаранције сваког друштва од његовог настанка је право наслеђа и његова уска повезаност са правом својине. Законска гаранција права наслеђивања (способност за наслеђивање) представља непосредно уставно гарантовање права наслеђа, преко уставног гарантованог права приватне својине. Кандидат се овом приликом позива на Декларацију права, човека и грађанина из 1789 сходно којој је “ приватна својина непосредно и свето право, она ником не може бити одузета, осим ако за то не постоји очигледна законски регулисана јавна потреба или под условом проведеног и већ раније одређеног обештећења“. Кандидат наводи да иако је ова одредба била општа, па се и односила на све грађане, само је мањина грађана имала приватну својину. У правној историји било је покушаја укидање – ограничења приватне својине, посебно кроз укидања права наслеђивања. Али и тумачења да се под укидањем наслеђа нема у виду укидање наслеђа у целости већ само укидање наслеђа над средствима за производњу. Тадашње социјалистичке земље прихватили су концепт ограничене својине и наслеђа. Уставом се предвиђа приватна и лична својина, док се гарантује само наслеђивање личне својине. Кандидат наводи и анализира предмет наслеђивања у тадашњим капиталистичким земљама и утврђује да је предмет наслеђивања у овим земљама приватна својина односно средства за производњу у неограниченом квалитету и квантитету . Док је национализација донекле посредна и мање више прихваћена граница својини и наслеђу, много значајнија граница је постављена порезом на наслеђе. Овај порез је уведен, и он је прогресиван тј. зависан од а) вредности имовине које се наслеђује и б) наследног реда наследника. Тако нпр. у Енглеској и Француској овај порез може да износи и до 60% вредности заоставштине. Кандидат истиче да држава не дира у наследно право и способност за наслеђивање (као у социјализму), али је то бесплатно стицање пореском стопом више него преполовљено по својој имовинској вредности. Кандидат даље анализира садржину и границе права и наслеђа у Југославији, Уставом СФРЈ из 1994. године зајамчено је право на наслеђивање а наслеђивање се уређује законом. Међутим, имајући у виду постојање друштвене својине као примарне својине, гаранција права наслеђа се односи на у пуној и правој мери наслеђивање личне својине грађана. Кандидат прави анализу права на

наслеђивање и способности за наслеђивање ранијим уставним решењима све до постојећих када је дошло до укидање друштвене својине и омогућавања наслеђивање приватне својине у пуном смислу те речи. Даље кандидат анализира **Садржину и границе права на наслеђе у Југославији**. Кандидат коментарише у смислу датих решења из Устава СФРЈ из 1974. године, сходно коме је зајамчено право наслеђивања. Међутим обим наслеђивања заоставштине ограничено је тиме што нико не може по основу наслеђивања задржати у својину непокретности и средства рада у обиму већем него што је то уставом или законом одређено. Овај Устав зајемчује право наслеђивања без ближег опредељења о томе која су својинска, односно имовинска права предмет наслеђивања тј. предмет ове уставне гаранције. Како је наслеђивање имовинскоправна категорија, зајемчивање наслеђивања без одређивања објекта наслеђивања, односно зајемчивања наслеђивања без одређеног објекта наслеђивања, односно зајемчивања наслеђивања нема никаквог смисла. Гаранција права наслеђивања уставом односи се на у пуној правој и правној мери наслеђивања личне својине грађана. Кандидат даље разматра **Право на наслеђивање и способности за наслеђивање**. Право на наслеђивање и способност за наслеђивање представља правним поретком признату могућност правном субјекту (физичком или правном лицу) да се у одређеној земљи појави у улози универзалног или сингуларног сукцесора. Иако су неспособност за наслеђивање и недостојност слични институти њих треба међусобно разликовати. Њихове правне последице наступају по закону и ту се исцрпљује њихова сличност. Неспособност за наслеђивање се цени апстрактно у односу на све оставиоце, а недостојност у односу на тачно одређеног оставиоца. Утврђивање способности за наслеђивање претходи утврђивању достојности за наслеђивање. Наиме, онај ко је способан за наслеђивање може али не мора бити достојан за наслеђивање. Физичка лица су по правилу увек способна за наслеђивање, док у погледу правних лица све до доношења ЗОН-а из 1995. године, она су могла да наследе само по завештању. Након доношења овог закона, правна лица, у овом случају Република Србија могу да наследе и на основу закона. Кандидат закључује да физичка лица могу бити релативно способна за наслеђивање одређеног оставиоца и поред тога што имају општу правну способност односно способност за наслеђивање. Релативна пословна способност постоји у случајевима ако је једно физичко лице недостојно, искључено из наслеђивања или лишено нужног наследног дела. Ово под условом да постоји таква одредба у Закону о наслеђивању, а да му завешталац све до своје смрти није опростио разлог недостојности. Релативна способност за наслеђивање постоји према тачно одређеном оставиоцу и не спречава наследника да може у исто време наследити неког другог оставиоца у односу на којег нису испуњене претпоставке за постојање релативне способности за наслеђивање.

У трећем делу (стр. 58-76) кандидат говори о „**Способности за наслеђивање**“. У првој глави „**Материјално правни услови за стицање способности за наслеђивање**“ кандидат говори о 1. *Способности за наслеђивање*, где способност за наслеђивање представља као део опште правне способности неког лица и то оне посебне способности за стицање субјективног наследног права, односно конкретног наследног права из одређеног наследноправног односа (наследник, легатар или корисник налога). Наводи и анализира однос старе и нове терминологије, опредељујући се за решења из нове, која користи позитивни термин „способност за наслеђивање а не старе која користи термин „неспособност за наслеђивање. Говори о неспособности за наслеђивање странаца кроз реторзију и реципроцитет. Кроз примере из историје и упоредног права говори о способности за наслеђивање истичући позитивна решења и указујући на негативна решења. Изводи закључак да је потреба уједначавања правних система и смањење и укидање ограничавања људских грађанских права, прихватила и ново схватање да наслеђивање не значи уживати неку привилегију, већ представља могућност стицања грађанских права. Како је право наслеђивања једна чисто грађанскоправна установа, то је за стицање права тих

права довољна општа правна способност. 2. *Правна природа и оправдање способности за наслеђивање* – где кандидат говори о томе да способност за наслеђивање има правну последицу само према правно способним лицима. Она се јавља као последица схватања „да је стицање наследног права једна привилегија коју држава некоме и да не призна.“ Суштина способности је да се кроз недостојност за наслеђивање утврди одређена грађанскоправна казна за тзв. политичке или јавне деликте. Држава, као законодавац и чувар одређеног правног поретка, у намери да би спречила вршење таквих недела, поред кривичноправних санкција, предвиђа и овакву грађанскоправну казну. Преглед судске праксе, међутим, указује на то да је јавни поредак интервенисао у једном броју случајева првенствено у циљу пружања заштите индивидуалних интереса наследника. 3. *Постојање зачетка* - Да би неко физичко лице имало својство универзалног сукцесора оно мора постојати у време отварања наслеђа. Изузетак од овог правила је дете зачето а још не рођено (*nasciturus*). Кандидат указује на постојећа решења у упоредном и нашем праву изводећи закључак да има правну основу да се у планираним изменама ЗОН-а у новом Грађанском законнику предлаже да наведена одредба из ЗОН-а гласи „Наследити може само онај ко је жив у моменту оставиоачеве смрти. Наследити може и оставиоачево дете које није рођено у тренутку његове смрти, ако се роди живо.“ 4. *Правно лице као наследник* – Кандидат истиче да на основу завештања може наследити и правно лице, ако посебним прописима шта није друго одређено. ЗОН РС из 1995. године, поред права на завештајно наслеђивање правног лица уводи и право на законско наслеђивање правног лица (државе) као задњег и привилегованог наследника. 5. *Способност за наслеђивање у нашем праву* – Кандидат указује на постојећа решења кроз Савезни закон о наслеђивању из 1955. године, Закон о наслеђивању из 1974. године и Закон о наслеђивању Србије из 1995. године. Кандидат истиче да су разлози недостојности садржане у ранијем ЗОН-у из 1974. много шири и оштрији, и да су преузети из СЗОН-а. Тек на интервенцију Уставног суда Србије одредба чл. 4. ст. 5. чл.5.ст.1 је у делу (недостојност) који гласи „изузев војном обвезнику који је напустио земљу да би избегао дужност њене одбране“ из ЗОН-а Србије престала је да важи. 6. *Способност странаца за наслеђивање* – Кандидат истиче да наши прописи не предвиђају неспособност за наслеђивање за странце. Наиме чл. 7. ЗОН-а „страни држављанини у Републици Србији имају, под условом узајамности исти наследноправни положај као и домаћи држављанини, ако међународним уговором није другачије уређено“. Кандидат ово објашњава ставом теорије и актуелном судском праксом. 7. *Утврђивање и правне последице неспособности* - Кандидат наводи да је суд једино надлежан да утврђује недостојност одређеног наследника. Код неспособности важи претпоставка да је недостојно лице умрло пре оставиоца. На неспособност се могу позвати лица која стичу заоставштину уместо неспособних, јавни тужилац у општем интересу и јавни правобранилац, ако би заоставштину постала друштвена својина. 8. *Дејство неспособности* - Кандидат истиче да је утврђена неспособност неког лица строго личног карактера а у погледу неспособности потомака или они не могу да наследе услед неспособности, недостојности законског наследника, искључења или лишења, или неће да буду наследници, онда се примењује право прираштаја. Кандидат наводи разлике када је недостојан завештајни а када законски наследник и указује на решавање таквих ситуација.

У четвртном делу (стр.76-121) кандидат говори о „*Ограничењу способности за наслеђивање – релативна способност за наслеђивање*“. У првој глави кандидат говори о *Способности наслеђивања и недостојности*. Истиче како се правној теорији и литератури дефинише појам *недостојност*. Говори о недостојности употребом историјскоправног метода. Од првих писаних извора српског права до данас. Разматра и питање недостојности кроз упоредни правни приступ. Анализира и даје одговарајуће закључке. Кандидат даље говори о *разлозима за наступање недостојности за наслеђивање*. Истиче законско решење да је први разлог за недостојност - *Умишљајно усмрћење оставиоца*. Новоди и образлаже разлику између евентуалног и директног умишљаја. Посебно образлаже разлику између евентуалног умишљаја по ранијем КЗ и новом КЗ. Наследник неће моћи да наследи,

односно биће недостојан, уколико је умишљајно усмртио оставиоца. За покушај умишљајног усмрћења оставиоца, извршилац ће се казнити само ако закон изричито прописује кажњавање и за покушај. СЗОН из 1955. године, и ЗОН РС из 1974. године, су чак на идентичан начин изражавали „ да је недостојан да наследи, како на основу закона тако и на основу тестаментa , као и да ма шта добије на основу тестаментa онај који је са умишљајем лиши живота оставиоца, или је покушао да га лиши живота. Умишљај код наследника који је извршилац убиства мора постојати у тренутку извршења радње кривичног дела, а код саучесника у моменту предузимања радње саучесништва. *Нехатно усмрћење оставиоца* – Кандидат посебно истиче да убиство из нехата и убиство у нужној одбрани не представљају разлог недостојности. Није важан ни начин извршења убиства. Нацрт Грађанског законика Републике Србије додаје и став да ће „ недостојан бити и онај ко је онемогућио или покушао да онемогући остварење оног реда наслеђивања који је оставилац одредио или хтео да одреди или са којим је рачунао. Кандидат истиче да ће главна последица овако широко дефинисаног разлога недостојности, водити неупоредивом обимнијем кругу случајеви у којима неко лице може бити погођено недостојношћу него што је сада случај. У наведеном случају ова грађанскоправна санкција погодила би и оне наследнике који нису предузели противправне радње супротно моралу директно према оставоцу, па чак и у случајевима када оставилац није сачинио завештање. Као други разлог за недостојност по ЗОН-у јесте **„Навођење оставиоца да сачини или опозове завештање или неку његову одредбу или је у томе спречи принудом, претњом или преваром од стране наследника“** – кандидат посебно анализира и коментарише принуду, претњу и превару којом би се постигло навођење оставиоца да сачини или опозове завештања или његову одредбу. Као трећи разлог за недостојност у закону се наводи **„Спречавање оставиоцеве последње воље уништењем или сакривањем или фалсификовањем завештања“**- Кандидат детаљно анализира и коментарише наведени разлог недостојности. Посебно наводи случајеви када постоји принуда, када постоји претња и када постоји превара. Наводи дилеме и решења у судској пракси. Анализира и предлаже решења. Четврти разлог за недостојност јесте **„Теже огрешење о законску обавезу издржавања“**. Овај разлог за недостојност настаће када се наследник теже огреши о законску обавезу издржавања. Да би наследник могао бити проглашен недостојним за наслеђивање, морају бити испуњени следећи услови: да се ради о наследнику оставиоца, да постоји законска обавеза издржавања наследика према оставиоцу и да постоји теже огрешење наследника о ту законску обавезу. Кандидат појединачно обрађује сваки разлог за недостојност, анализира га, даје постојећа законска решења, актуелну судску праксу и предлаже решења. Истиче да проблем настаје код права на издржавање ванбрачног партнера.. На издржавање ванбрачног партнера примењују се одредбе Породичног закона којима се регулише издржавање супружника. Кандидат итиче, да по Породичном закону РС ванбрачни партнер није законски наследник оставиоца по закону, али може бити наследник по завештању. Пети разлог за недостојност јесте **„Ускраћивање нужне помоћи“** – где кандидат разматра питање шта се сматра под нужном помоћу. У судској пракси као помоћне одреднице користе се дефиниције кривичног дела: напуштање немоћног лица, непружање помоћи и кршење породичних обавеза. У правној теорији постоји мишљење, сходно коме, да би се дошло до наступање овог разлога за недостојност, потребно је да је особа (наследник оставиоца) могла указати нужну помоћ без опасности одн. без жртвовања свога добра или друштвено цењеног већег квалитета него што је добро оставиоца у вези са чијим је спасавањем требало указати нужну помоћ, а у питању је био живот, телесни интегритет или здравље оставиоца. Шести разлог представља **„Избегавање законске обавезе одбране земље“** Кандидат посебно образлаже овај разлог за недостојност преко решења у ЗОН РС из 1974. године, па у поступку пред Савезним уставним судом, поступком пред Уставним судом Србије. Кандидат наводи да је било нелогично да они који оду из земље да би избегли дужност њене одбране па се до смрти оставиоца не врате у земљу буду недостојни за наслеђивање, а да они који нпр. одају војну тајну, подрију војне и одбрамбене моћи земље, спречавају борбу против непријатеља, учине прелазак и предају непријатељу, служе у непријатељској војсци,

помажу непријатељу, напуштају и не испуњавају дужности за време борбе, а да су остали у земљи, били достојни за наслеђивање. Уставни суд Србије је решењем покренуо поступак за оцену спорних одредби ЗОН РС и сходно дневнополитичким разлозима и наведену одредбу ЗОН- прогласио неуставном. Кандидат посебно истиче и став изнет у Резимеу Комисије за израду грађанског законика о наслеђивању, са јавне расправе о трећој и четвртој књизи Грађанског законика Србије, у делу где су измењени и допуњени разлози за утврђивање недостојности за наслеђивање, датом у алтернативном решењу – да је недостојан за наслеђивање и онај ко је умишљајно учинио кривично дело, а до смрти оставиоце се не врати у земљу или онај који је кривичним делом са умишљајем стекао повољнији наследноправни положај, чиме ће на тај начин наследноправно санкционисати одређена недозвољена и неморална понашања, пружањем веће заштите оставиоцу и правичнијим располагањем заоставштином. Кандидат даље говори о **„престанку недостојности“**, и о изричито у завештању израженој вољи оставиоца да му лице таквог понашања не буде наследник и немогућности да да оставилац услед смрти, животне опасности, или што се тек после смрти открије да је учињено дело које повлачи недостојност. Недостојност наступа по сили закона и опраштај је заправо начин којим се дотле неспособни наследник – поставља за наследника односно враћа му се способност за наслеђивање одређеног оставиоца. Лицима која су безусловно и неорочено постављена за наследника недостојност се цени у моменту делације. А недостојност утврђује суд по тужби достојног наследника. **Дејство недостојности**, Кандидат наводи да недостојност погађа само недостојног, а не и његове наследнике и они наслеђују, као да је он умро пре оставиоца. Недостојни наследник губи способност за наслеђивања, и уместо њега, применом права представљања, његов наследни део припада његовим потомцима, који су наследници по сопственом праву. Ако недостојан наследник нема потомке примењује се право прираштаја.

У петом делу (стр-123-207), кандидат у глави првој говори о **„Осталим разлозима релативне способности за наслеђивање“**. Кандидат у првој глави говори „о способности за наслеђивање код редукције наследних редова“, и закључује да законодавац одређивањем три, четири или више законских редова односно увећањем или умањењем законског круга наследника који могу да наследе, проводи своју имовинскоправну политику. Прописивањем нпр. само три наследна реда уз примену права представљања и прираштаја, наслеђивање оставиоца се завршава са бабама и дедама и њиховим потомцима. Тада се јавља немогућност даљег наслеђивања сродника оставиоца и имовина оставиоца прелази на привилегованог наследника – државу. Кандидат наводи да се мотиви проширења могу свести у две групе. У првој групи то су мотиви приватноправног карактера установе наслеђивања, јер сродство између оставиоца и наследника из трећег, четвртог и даљих наследних редова представља чвршћу везу од оне између оставиоца и државе, па мора у разумним границама и бити важнији основ позивања на наслеђе. У другој групи, то су мотиви наследног остваривања једног од најзначајних начела уопште, а тиме и наследног права. Кандидат сматра да је постојеће решење у ЗОН РС добро и да обезбеђује приватноправни карактер наслеђивања тиме што предвиђа релативно широк круг законских наследника, као и могућност да оставилац путем завештања располаже својом имовином, чиме се смањује немогућност наслеђивања по закону и даје предност приватној својини у односу на државну својину.

У глави другој **„Способност за наслеђивање супружника“** кандидат разматра стицање и престанак способности за наслеђивање између супружника. Користиће историјскиправни и упоредноправни приказ кандидат образлаже статус супружника у законској брачној заједници и ванбрачној заједници. У даљем тексту кандидат се бави: **Материјалноправним аспектима за наступање немогућности наслеђивања од стране преживелог супружника“** кроз: споразумни развод брака, случајевима када је оставилац поднео тужбу за развод брака и после његове смрти се утврди да је тужба основана, случајевима када је брак са оставиоцем поништен после оставиоцеве смрти из

разлога који су другом супружнику били познати у тренутку закључења брака, случајевима када је заједница са оставиоцем била трајно престала његовом кривицом или у споразуму са оставиоцем, случајеви када је заједница са оставиоцем била трајно престала његовом кривицом или у споразуму са оставиоцем. Кандидат посебно разматра поступак суда при утврђивању разлога за губитак наследног права супружника, и истиче да се може десити да суд утврди да је у време делације престала заједница живота између супружника. Може се такође десити, да суд утврди да у време делације није постојала брачна заједница живота или да се после отварање наслеђа брак разведе или поништи, те да тако дође до накнадног губитка наследног права супружника. Кандидат наводи да суд током поступка одлучује *ex officio* и у оквиру правилно и потпуног утврђеног чињеничног стања утврђује постојања разлога за престанак наслеђивања брачних супружника. Проблем лежи у томе што суд не може сам покренути поступак *ex officio*. Без захтева заинтересованих лица, нема парничног поступка, нема деловања суда, нема пресуде којом се то утврђује, те сходно томе нема престанка наследног права преживелог супружника. Даље кандидат наводи да губитком права законског наслеђивања престаје наследно право тог супружника, као и основ за задржавање средстава примљених по основу дуга према оставиоцу. Кандидат у даљем тексту анализира губитак права наслеђивања преживелог супружника као наследника по основу завештања. Кандидат сматра да је *de lege feranda* требало допунити ЗОН у том правцу што би било садржано и правило *favor testament*. Да ли ће резултат бити позитиван или негативан по тужене, зависиће од околности у сваком конкретном случају. У даљем делу докторске дисертације кандидат се бави способношћу наслеђивања код партнерске (ванбрачне) заједнице. Кандидат наводи да по ЗОН РС ванбрачни партнер није законски наследник оставиоца и не наслеђује га по закону. Кандидат истиче да није праведно и правно оправдано да се ускраћује наслеђивање преживелом супружнику који је имовину стицао и очувао у дугогодишњој заједници са оставиоцем а да се то омогућује нпр. браћи и сестрама оставиоца, који нису имали никакву обавезу према оставиоцу и којима је једини циљ стицање велике имовинске користи. Сматрамо да би код наслеђивања партнерски (ванбрачну) заједници требало разумети на начин на који то чини Породични закон Републике Србије, уз напомену да би правни стандард „трајнија заједница живота“ суд морао да утврђује у сваком конкретном случају.

У глави трећој под називом „*Способност наслеђивања код разбаштиењења*“ Кандидат говори о способности за наслеђивање и искључења из наслеђа где анализирајући законски текст и актуелну судску праксу закључује да се искључење из наслеђа врши само у форми завештања и њиме се губи право на наслеђе у мери у којој је одређено. Кандидат овде прави разлику између потпуног искључења где се сматра да искључени наследник никад није ни постојао и делимичног искључења нужног наследника који и даље остаје у положају универзалног сукцесора са смањеном вредношћу нужног дела. Говорећи о способности за наслеђивање и лишењу, кандидат истиче да завешталац има право да одређеног наследника лиши права на нужни део због одређених његових личних својства тј. ако је презадужен или је расипник, у целини или делимично ако има потомака о којима је он дужан да се брине што представља одредбу која нема казнени већ заштитни карактер.

У глави четвртој под називом „*Способност за наслеђивање код постојања уговора*“ кандидат говори о утицају постојања уговора на способност за наслеђивање посебно анализирајући постојеће уговоре у нашем праву и то: уговор о доживотном издржавању и уговор о уступању и расподелио имовине за живота као и будућем уговору о надлеживању. Кандидат закључује да способност за наслеђивање престаје да постоји у односу на ону имовину која је предмет наведених уговора.

У глави петој под називом „*Способност за наслеђивање наследника постављених под условом и роком*“, кандидат наводи да закон даје овлашћење оставиоцу да у завештању може појединим одредбама, поставити одређене услове и рокове својим наследницима о

којих зависи стицање својства наследника. Кандидат појединачно анализира рокове и услове и њихове последице на наступање способности за наслеђивање или његово ненаступање.

У глави шестој под називом „*Способност наслеђивања због истека рока да се захтева наслеђе*“, кандидат говори о постојању два система који су постојали односно постоје у нашем праву. Савезним ЗОН-ом о наслеђивању била је прописана застарелост права захтевања заоставштине. Према наведеном закону то право застарева према савесном држаоцу за две годне, од дана када је наследник сазнао за своје право и за држаоца на ствари заоставштине, а надаље за дест година, рачунајући за законског наследника од смрти оставиоца, а за тестаменталног наследника од проглашења тестаменталног тестаменталног држаоца. Према несавесном држаоцу ово право застарева за двадесет година. Кандидат анализирајући ово решење сматра износећи аргументе да је много боље решење у ЗОН РС из 1995. године, који прописује да право наследника да захтева заоставштину не застарева, али се тиме не дира у правила о одржају, стицању од наследника и застарелости поражавања. Кандидат изводи закључак да право (захтев) да се захтева заоставштину не застарева, односно да наследник и даље задржава право и способност да буде наследник, али протеком наведених рокова то право постаје голо право без правне заштите.

У глави седмој под називом „*Способност за наслеђивање права на акције*“ кандидат говори да је сходно одредбама Закона о приватизацији прописано да запослени имају право на стицање акција субјекта приватизације без накнаде. Међутим, став судске праксе и Уставног суда Србије је да је право на акције лично право запосленог, које није преносиво, и не улази у заоставштину, те се из тог разлога и не може наследити.

У глави осмој под називом „*Способност наслеђивања потомака наследника код одрицања претка од наслеђа*“, кандидат критички анализира одрицање претка од наслеђа и стицање способности за наслеђивање његових потомака. Сходно ЗОН РС наследник се може одрећи наслеђа само у своје име и тада се на наслеђе позивају његови наследници по праву представљања и прираштаја. Међутим, Законом о наслеђивању Црне Горе прописано је да одрицање важи и за потомке оног који се одрекао, ако није изричито изјавио да се одриче само у своје име. Кандидат имајући у виду да је наслеђивање лично право те анализирајући законска решења, теоријске ставове и судску праксу сматра да је решење у ЗОН РС правичније јер одрицање од наслеђа наследника, не може лиштити права на наслеђе и његове наследнике по праву представљања.

У глави деветој под називом „*Способност за наслеђивања нематеријалне штете*“ кандидат анализира постојеће законско решење у ЗОС сходно коме потраживање накнаде нематеријалне штете прелази на наследнике само ако је признато правноснажном судском пресудом или писменим споразумом, а које је одступило од Скице по томе што је у Скици проф. Констатиновића за наслеђивање нематеријалне штете било довољно да је оштећени поднео тужбу против штетника којом захтева накнаду нематеријалне штете. Имајући у виду дужину трајања поступка за накнаду нематеријалне штете и немогућност већине оштећених да доживе правноснажно окончање парничног поступка кандидат сматра као оправдано предложено решење у новом Преднацрту општег дела Грађанског законика (трећа и четврта књига) да право на наслеђивање нематеријалне штете прелази на наследнике (безусловно) и оно може бити предмет уступања, пребијања и принудног извршења. Кандидат, се опредељује аргументована за став да се стицање наслеђивања права на наслеђивање нематеријалне везује за случај да ли је поднета тужба за накнаду нематеријалне штете и успеха у тој парници а не да ли у моменту смрти оставиоца постајала правноснажна пресуда или није.

У глави десетој под називом "Способност наслеђивања *адоптивних сродника*" кандидат анализира постојећа решења у нашем и упоредном праву и закључује да сходно Породичном закону у нашем праву постоји само потпуно усвојење где усвојеник у целости раскида све односе у бившој породици и сматра се као крвни потомак оставиоца. Кандидат сматра да би требало вратити досадашње решење односно поред потпуног усвојења, законом предвидети и непотпуно усвојење. Утврђивање постојања права на наслеђивање адоптивног сродника представља истовремено и утврђивање његове способности за наслеђивање одређеног оставиоца и својих сродника код непотпуног усвојења или одређеног оставиоца и његових сродника код потпуног усвојења

У глави једанаестој под називом "*Способност наслеђивања права на пензију*" кандидат наводи да се право на пензију не наслеђује, већ се оно стиче на основу одредаба Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

У глави дванаестој под називом "*Немогућност наслеђивања истополних партнера у нашем праву*" се наводи да у правној теорији постоје три основна начина регулација истополних заједница. Најраспрострањенији је концепт регистрованог партнерстава који је прихваћен у Шведској, Новешкој, Данској, Финској, Исланду, Француској, Немачкој, Енглеској и Велсу, Швајцарској, Чешкој, Словенији.. Европски суд за људска права пресудио је да државе немају обавезу да дозволе бракове истополним особама. Европски суд даље наводи да хомосексуални бракови нису универзално људско право те да растући консенсус у Европи о питању законског признавања бракова истополних особа треба препустити појединачним државама да одлуче у каквим облицима он може бити заснован. Кандидат закључује да имајући у виду правну регулативу у нашем позитивном праву, чињеница је да наше право не признаје истополне заједнице те постоји правна немогућност да истополни партнер буде како законски тако и нужни наследник. Међутим, ова лица нису у целости лишена права на имовину другог истополног партнера јер исту могу стицати на основу завештања, уговора о доживотном издржавању, уговор о поклону и сличним правним пословима.

VI ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Докторска дисертација „Способност за наслеђивање у српском праву“, представља самосталан и оригиналан научни рад у ужој грађанској правној научној области. Дисертација је солидно научно дело, која уз примену научне методологије, обрађује једну изузетно значајну тему везану за српско право, што представља њену додатну вредност.

Систематика рада је коректна, иако је поједине делове било могуће и прегледније организовати. Приликом израде рада коришћена је одговарајуће и доступна правна литература, која је коректно интерпретирана и критички анализирана. Извори су коректно цитирани. Материја је изложена на јасан и прегледан начин. Формулације су, правно добро осмишљене и обимно поткрепљене.

Комисија констатује да је кандидат добро селекционисао и користио нормативне изворе и доступну правну литературу, да је добро препознао одређене проблеме и да је изабрао добар методски приступ. Поред тога кандидат је критички анализирао постојећа законска решења и актуелну судску праксу у нашем и упоредном праву.

1. **Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме**
Докторска дисертација је написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме.
2. **Да ли дисертација садржи све битне елементе**
Докторска дисертација садржи све битне елементе неопходне за овакву врсте научног рада.
3. **По чему је дисертација оригиналан допринос науци:**
Предмет дисертације припада недовољно истраженом правном подручју. У постојећој доступној литератури нема целовитог и системског рада о овом питању. Постојећи радови баве се тек појединим питањима из ове области, по правилу, реч је о сумарним позитивноправним приказима судске праксе, а без неопходне критичке дистанце и уз употребу егзегетичког и дескриптивног метода. Самим тим, дисертација представља оригиналан допринос науци и оригиналну анализу појма способности наслеђивања у српском праву кроз историју и данас.
4. **Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања**
Комисија констатује да је Кандидат могао садржајније и обимније да примени упоредно-правни метод, посебно имајући у виду ставове Европског суда за људска права, али и нека сродна историјска упоредноправна решења. Коришћење иностране литературе је могло бити и обимније а свакако је постојала и могућност додатног и другачијег избора стране литературе, што би побољшало укупан квалитет рада. Такође, у појединим деловима рада пренаглашена је примена дескриптивног метода. Изражавање мисли и ставова, понекад су оптерећени стилским предугим реченицама, што представља опасност да се изгуби нит, идеја водиља, основна мисао. Понеки закључак, иако објективно потврђен, је пренаглашено субјективно обојен, терминолошки или вредоносним судом, што слаби наведене научно утемељене чињенице.

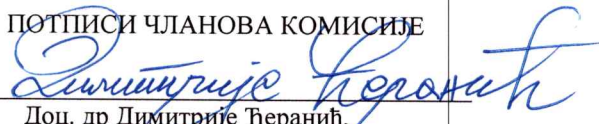
Комисија констатује да поменути недостаци нису од пресудног утицаја на постигнуте резултате истраживања.

VII ПРЕДЛОГ:

На основу укупне оцене и анализе, комисија позитивно оцењује докторску дисертацију „Способност за наслеђивање у српском праву“ кандидата мр Бранка А. Милетића, па предлаже Наставно-научном већу Правног факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, **да усвоји овај извештај и кандидату одобри јавну одбрану докторске дисертације.**

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

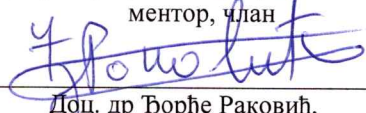
1.

Доц. др Димитрије Теранић,
Доцент Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву,
председник

2.

Проф. др Слободан Панов,
Редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду,
ментор, члан

3.

Доц. др Ђорђе Раковић,
Доцент Правног факултета Универзитета у Бањој Луци,
члан

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.

Document title doktorski rad BMiletica.pdf
Submit date Thu 21 Jun 2018 08:46:50 AM CEST

7%

- 2% Found at: University of Belgrade - Faculty of Law (milos stankovic - nedostojnost, master rad.doc, 11/18/2015)
- 2% <http://www.besplatnapravnapomoc.rs/wp-content/uploads/2012/02/Zakon-o-nasledjivanju.doc>
- 2% <http://www.besplatnapravnapomoc.rs/wp-content/uploads/2012/02/Porodicni-zakon.doc>
- 2% <http://www.pravnifis.rs/Download/Zbornik-Harmonizacija/HGPU1.pdf>
- 1% http://www.apml.gov.rs/REPOSITORY/661_1_krvicni-zakonik-cyr.doc
- 1% <http://www.scribd.com/doc/222170713/Zakon-o-agrarnoj-reformi-i-kolonizaciji-FNRJ-1945-1965>
- 1% Found at: University of Belgrade - Faculty of Law (Djuro_Djuric_doktorska_disertacija.pdf, 05/13/2016)
- 1% Found at: University of Belgrade - Faculty of Law (Doktorska disertacija - Sasa Markovic.pdf, 02/24/2016)
- 1% Found at: University of Belgrade - Faculty of Law (Natalija Zunic doktorska disertacija FINAL 4.3.pdf, 09/02/2016)
- 1% Found at: University of Belgrade - Faculty of Law (Milovanovic Milos, Vanredni pravni lekovi, april 2016.doc, 09/14/2016)
- 1% <http://forum.burek.com/index.php/topic,212719.0.html>
- 1% Found at: University of Belgrade - Faculty of Law (Nina Krsljanin - Srpske srednjovekovne povelje kao izvor Dusano...)
- 1% Found at: University of Belgrade - Faculty of Law (M.JELIČIĆ.DOKTORSKA DISERTACIJA.18.3.2016.doc, 04/07/2016)
- 1% Found at: University of Belgrade - Faculty of Law (Milos_Boskovic_doktorska_disertacija.pdf, 03/16/2016)
- 1% <https://fedora.bg.ac.rs/fedora/get/o:3776/bdef:Content/get>
- 1% Found at: University of Belgrade - Faculty of Law (Doktorska teza Rajka Pekovic.pdf, 05/13/2016)
- 1% <http://sr.wikipedia.org/w/index.php?title=%D0%9F%D1%80%D0%B5%D0%B2%D0%B0%D1%80%D0%B0&oldid=11111111>
- 1% Found at: University of Belgrade - Faculty of Law (Mirjana Blagojevic - doktorska disertacija.pdf, 01/16/2015)

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ СА ПРИВРЕМЕНИМ СЕДИШТЕМ У КОСОВСКОЈ МИТРОВИЦИ

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ

Мр Бранко А. Милетић

СПОСОБНОСТ ЗА НАСЛЕЂИВАЊЕ У СРПСКОМ ПРАВУ
- докторска дисертација -

Косовска Митровица, 2018. године

UNIVERSITY OF PRISTINA TEMPORARY SEAT IN KOSOVSKA MITROVICA

FAKULTY OF LAW

Branko A. Miletic, LL.M

CAPACITY FOR INHERITANCE IN SERBIAN LAW
- PhD thesis -

Kosovska Mitrovica, 2018. godine

I Аутор

Име и презиме: Бранко Милетић Датум и место рођења: 01.12.1960. године, Косовска Митровица Садашње
запослење: Правни факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици,
референт за последипломске студије II Докторска дисертација

Наслов: Способност за наслеђивање у српском праву